

tilbage til en alt for uddebatteret Genstand, hvis jeg vilde optage det Spørgsmaal. — Jeg skal heller ikke udtale mig udførligt om de Bemærkninger, som fremkom fra det ærede 2det Medlem for 9de Kreds (Stilling), men kun udtale en Beklagelse over, at det ærede Medlem har ment, at han og hans Meningsfæller ikke i denne Sag ere behandlede hensynsfuldt. Det har det ærede Medlem slet ingen Ret til at sige. Er der Tale om *formel* Hensynsfuldhed, er den — paastaar jeg — fra det tidligere Udvalgs Side udvist i allerstørste Udstrækning. Er der Tale om *reel* Hensynsfuldhed, det vil altsaa sige, er det Meningen, at der ikke skulde være taget Hensyn til, at vi ikke have vedtaget de Forslag, det ærede Medlem har stillet, saa vil jeg sige, at det var en Umulighed at vedtage dem, da disse Forslag, som det ærede Medlem selv nys udtalte, gik ud paa, og vare stillede ud fra det Synspunkt, ud fra den Forudsætning at modarbejde Lovforslaget i dets nuværende Form. Derfor vare disse Forslag aldeles umulige i denne Sammenhæng. Og naar det ærede Medlem sagde, at han ikke havde fundet Forstaaelse i Landstinget for sine Bestræbelser for at modarbejde Lovforslagets Ordning, saa er det jo aldeles naturligt, naar Landstingets Flertal har været af den Mening, at dette Lovforslag burde fremmes og ikke modarbejdes.

Derimod beklager jeg, at det ærede 3dje Medlem for 1ste Kreds (Fussing) for sit Vedkommende kom til det Resultat, at han vil stemme mod dette Lovforslag, og jeg skal udtale mig lidt nærmere i den Anledning. Dette havde jeg nemlig ikke ventet, og de Grunde, det ærede Medlem anførte, maa jeg tilstaa, have ikke kunnet forklare mig denne Holdning. Thi naar det ærede Medlem blandt andet udtalte, at han havde stillet forskellige Ændringsforslag for at lempe og forandre Lovforslaget, men ikke havde opnaaet et Resultat derved, saa er det ikke Tilfældet. Det ærede Medlem har opnaaet meget og vil vist ved Lejlighed indrømme, at det er en ubillig Paastand lige over for Landstingets Flertal, at der ikke skulde været taget Hensyn til det ærede Medlems Forslag. Naar jeg sammenligner Lovforslaget, som det nu foreligger efter de Ændringsforslag, som i Dag ere vedtagne, med de Ændringsforslag, som det ærede Medlem stillede til anden Behandling, saa ser jeg kun en Række Forslag, til hvilke der ikke er taget Hensyn, og det er den Række Forslag fra det ærede Medlems Side, der gik ud paa at

formindske Kvantiteten af de Ydelser, der skulde tilkomme Arbejderne, dersom de komme til Skade — enten det nu var Dagpenge eller runde Summer, der skulde udbetales i Anledning af Dødsfald — og gøre disse Ydelser ensartede for alle Arbejdere uden Hensyn til Lønforskellen. Det opnaaede det ærede Medlem ganske vist ikke, men at dette ene Punkt kan betyde saa meget for det ærede Medlem, at han derfor maa sige, at hans Stilling til Loven bliver helt forandret, saaledes at han end ikke kan gaa ind paa Grundtanken i det, saaledes at dette ene Punkt synes at betyde Grundtanken for ham, det maa jeg tilstaa, forstaa jeg ikke. Og dette er jo den eneste Række af de Forslag, det ærede Medlem stillede til anden Behandling, som der ikke er taget Hensyn til.

Naar det ærede Medlem dernæst yderligere har forklaret sin Afstemning mod Loven og ogsaa anbefalede Tinget at stemme imod Loven ved at henvisse til den Uro eller den liden Tilfredsstillelse, som Ordningen af denne Sag i andre Lande har medført, saa maa det ærede Medlem erkende — og det ærede Medlem antydede det jo ogsaa selv — at der er en væsentlig Forskel paa den Maade, hvorpaa Lovforslaget ordner Forsikringen for Arbejderne, og den Maade, de andre Lande ordne det paa. I de Lande, i hvilke Tanken har kunnet faa en bestemt Form, nemlig i Tyskland og Norge, er der netop kun Tale om tvungen Forsikring, en tvungen Sammenslutning af Arbejdsgivere og med denne alle dertil hørende Konsekvenser, blandt andet den Konsekvens, som kun vanskelig kan undgaas, at det vil føre til, at man snarere vil vise mindre Forsigtighed end større Forsigtighed, medens Lovforslaget her ved den frivillige Ordning, ved den frivillige Genforsikring, som det tilsigter, og den Maade, hvorpaa Arbejdsgiveren og Arbejderen deltage i Risikoen, netop opfordrer til Forsigtighed. Derfor tør det haabes, at denne Lov vil virke hen til, at Antallet af Ulykkestilfælde snarere formindskes end forøges. — Naar det ærede Medlem saa mener, at dette Lovforslag, hvis det bliver til Lov, vil blive en Hindring og vil komme i Vejen for den frivillige Overtagelse af de Byrder, som Arbejdsgiverne hidtil have paataget sig, saa kan jeg ikke ret forstaa, hvorfor dette skulde blive Tilfældet. Hvis man vilde sige, at Loven er rettet mod nogen, saa er den ikke rettet mod de Arbejdsgivere, som frivilligt have paataget sig disse Byrder, men den er rettet mod dem, som ikke have